

tudtam, nem tudtam, hogy mi van!, kiáltotta ekkor az asszony, de tudhatta volna, csapott le rá Hajós, megtudhatta volna, ha csak ennyit is érdekl...! Ekkor odaérkezett a trolis, kinyílt előttük az ajtaja, de Amália még egyszer Hajós felé fordult, hogy nekem már egyedül kellett, amikor Ilona kilépett oldalra, bal kezét kinyújtva a kocsi belseje felé mutatott, és mint aki minden szótól egyetlen okadásban akar már megszabadulni, rájuk ordított, hogy elég legyen, elég!., felszállás már, mert indul! König Amália meg Hajós Péter egyszerre léptek fel a lépcsőre, mögöttük azonnal becsapódott az ajtó, Ádám Ilona pedig hátrált néhány lépést, és lihegve nekitámaszkodott a porló vakolatú falnak.

A felgyorsuló trolibusz nyomában ekkor erős, hideg szélfúvás kergette végig a keskeny utcán a port meg a szemetet, és alacsonyról, a sötéten összetorlódott felhők alól, a két összeszűkülő, sűrű házsor közül, mielőtt még eltűnt volna a horizonton, szokatlanul erős fényel kilivágott a lemenő májusi nap.

Határ Győző

POSZT-NEOFITÁK

Vas Istvának

Elmélődés a százéves késéssel „beéró” avantgarde *circulus vitiosusáról*

tünek szem-tanakszom a Bűnös Korben
majompofával szörpamat-bután:
vaj meddig újdánci még a posztmordern
s hány *posztea* van a posztposzt után?

avvajon nem fél kommunizmus-é ha
poszt-kommunizmus a posztpusziposzt?
mer' biz'a van úgy ugyi tuggyuk: néha
önellenté'be csap át a ripooszt

ficamodik a kontraposztos csípő-
vonal – a posztpozitúra-átlag –
míglen újra ott szorít az új cipő
hol a régi szorított sajátlag

mint megfélemlített önkéntes zanza
lesem pajzsokat: ránc törő csodás
hadak leterrorizáló falanxa
– már országos az elzanzásodás

hogy szint' a *déjà vu* érzete késért:
 „oh Ró Meó miért vagy te Ró Meó?”
 miért *nouveau* a *transz* a *francba*? és mért
neo az új poszt-is-juszt-is *neo*?

ez volt a Rend a Trend: lótni muszájtott
 hisz' nem Él az Él ha nem élre hág
konstrukt! *koncept!* *ART!* kísérje nagy ájtat
 – nyaktörtetón előre pajtikák!

űznők a posztavan' mogardernizmust
 a meta szűr szoc transzpanoptikont
 legyen *performansz*: azt fesse kend most
 – a Rock Arculatját a Pops Ikont

grasszál a Poszt! s mit szem fül elme öröl
 kicsévelt tegnapi szalma – a csőd!
 nosza újráznók hát mindet elolról
 s szívjunk párizsi konzervlevegőt

VIGYOR

káromkodjunk vagy füttyörésszünk
 ha rájuk nézünk?
 jó száz éve már
 nekivigyorodnunk: ez a mi részünk –
 csorda visszanéző
 tenger vadszamár

most fonnyadnék el egymagamban árva –
 megöntözeten
 mint gaz gyomvirág
 megsértődni – én? ország-világra?
 csak az elvadultság
 farkasfoga rág

nem az irigység nem az önsajnálát
 lávája fojt – hamu-
 esője temet;
 hanem a belegebedés – a bánat
 hogy erre hordtam-
 herdáltam életemet

nincs hogy rátoljam arra-magyarázom:
„más volt! becsapott:
kibabrált velem” –
én-vágyőrülem volt én-hagymázom
az én tulajdon
tönkremenetelem

ez urnán csak-az-a rögeszme rombol
hasztalan borítja
bronzfedél-palást
haló-hamuzó csontlisztporomból
is csak azt hallod: a
fogcsikorgatást

ROHANÓS

1

mit sietsz hová rohansz
újfent megintegessen?
holott amit terelsz: vén idődnek lomha nyája
mind tiéd! a rendőr hogy
ideintegessen:
„bácsika! miért rohan az autónak alája...?!”

no de csak szaladhass
bolond: úgyis utolér
nagy bölöm Késértet... Futhatnékkal bezzeg
győznéd most: iszkolnál
csípjen meg a hóhér –
ha lassan ha gyorsan – úgyis kibeleznek

2

rohanós a dolgod s oly halaszthatatlan?
gadarénus konda vőn testedbe' szállást?
malaszt-mulasztani csórtetsz mint a vadkan
s te-fontos dolgodban nem ösmersz megállást?

te-dolgod egyszerre ilyen sietős lett?
 levegőkapkodó szád is ni: habot túr –
 (nem gondoltalak vón ilyen eszelősnek
 bár profil árnyékod idióta kontúr...)

már lekörözőkkel is versenyt szaladnál
 s felpályás hátrányod vélnéd hogy parányi?
 no de megtorpansz te még a célszalagnál:
 célszalagnál fognak – zsupsz! – elparentálni

lecsendesedhetnél suton lelohadnál
 lótás-futosással láthadd mire vitted
 lábad is bicsaklik kezed is rohad már
 – hamarost lemosnak: doszkán kiterítnek

ABIIT AD PLURES

Urbán Tamásnak

ezerszáztizenegy bányaszint magasban
 közlekedik a vakondok-telér
 magam legfelül zümmögnék a kasban
 de szilánk-zsúfoltság már szájamig ér

kényes-kéjelmesebbre azóta is ásom
 terítem bordáim lábam-kezem
 de mikor volt Többséghez-csatlakozásom?
 ily lappáliákra nem emlékezem

nem ismerkednek a felsőkkel az alsók
 ezerszáz évig nem állnak szóba velünk
 s míg őket nyelik a jó talajsók
 mi elnyűtt magánvalókat termelünk:

alig gondolódik: szörcsen elszivárog
 de gazdátlan jószág és senkije –
 viszik a vadvizek nyeli az árok
 istentelen-bozótos sűrűje

Kit mikor taglózott le-s hogy mi vitt el?
 itt nem számadatol róla rovás
 csak halálon-vett diadalmi hittel
 hallélujáz a háladógrovás

im' a *Summa Ineffabilitatis!*
s oltárta miként *antependium*
sose félj rád kerül a sor és rád is
rád terül a közösség feküje fiam –

Kit a szíve kit a pankréásza
ver le – lobot vet a lép a vese
gazdagodik a festett Ég Pallása
s viszi sápját sírkert sírkövese

Megállj! Állj meg sírkövemmel szemben
hogy vésett arany nevemre láss:
imhol borít szent nephritiszemben
ezerszáztíz emelet emberpalást

NOVELLAPÁLYÁZAT

Bodor Béla

A DIONÜSZOSZ-DOBÓKOCKA

Halkan és gyorsan sírt. Még tíz nap. Nem is, április harmincnapos, akkor csak kilenc. Az első most telik

A hívás nem neki szólt. Csak arra volt jó, hogy kizökkentse az alig formálódó

Nyolc nap még. Fura átmenetiség léghőre kavargó a szobában, mintha kéesszürke füstcsíkok vezetnének a világosság felé, az arab kalligrafikus íráshoz hasonló cirádák. Miért éppen arab? Talán azért, mert ők iszonyodnak legjobban a sötétségtől, barlangtól, éjszakától, mely csupa kincs és varázserő, mégis ellenséges erők rejtőznek mindeütt, pókháló tapad az arcra, siránkozó hangok hallatszanak, és a palackból gonosz, fekete füstalak gomolyog elő. Egy futó alámerülés a sötétség birodalmába, aztán a lehető leggyorsabb visszatérés, kinccsel vagy anélkül, a puszta túlélés is csoda és szerencse. Mesélnivaló. Kockázat! Visszafelé, a világosságba fúródó írásjelek kacskaringóit követve lehet eljutni ahhoz a kockához, az ólomnehéz fekete kockához, a jéghideg érintésű játékszerhez, amelynek kiszámíthatatlan bukfeneci szabják meg ennek a társatlan játéknak minden egyes lépését. Nincs tehát további haladék. Megrázom. Dobok